

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelji:

Jankó Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETÖ III.

Y LJUBLJANI, 1. JUNIJA 1883.

ŠTEV. 6.

Mutec Osojski.

Balada.

Pozdravljam te, oj temni, stoljetni samostan,
Pozdravljam te, jezérsko zeléna, tiha plan!
Prelepi, skriti biser koroške ti zemljé,
Bo li ob bregu tvojem mir našlo mi srce? —

Kdó je popótnik tuji, sam s sábo kramljajóč,
Ob jézeru Osojskem po cesti beli spóč?
Glej, víteška mu hoja in vítešk mu je stas,
Okó žari se živo, a bled mu je obraz.

Že je dospèl pod góro do samostanskih vrat,
Pred samostanom sivi sprehaja se opát...
In ném je rómar tuji, nagóvora ne zná,
Odgóvor pa menihu na listu pisan dá:

„Kaj čitam v tvojem pismu, iz Rima rómar si?
In tu pri nas ostati da srce ti želi? —
Le z máno mož pobožni — če srce ti zvestó,
Za hlapca nam očetom boš služil ti lehkó!“

Molčé gre za opatom čez samostanski prag.
Najnižje posle v hiši on dan opravlja vsak,
Najprvi je na nogah, ko jutro se rodí,
Poslednjemu na véčer sén stisne mu oči.

In nihče več ne vpraša, kedó je ter od kod,
Kje zibelka mu tekla, in kje njegov je rod;
Neznán, kot bil je došel, in tuj ostane vsem —
Kdó pač bi ž njim se ménil, saj mož je tih in ném!

In bolnega previdet Osojski gré opat,
Tam v célici tesnóbni želi ga nemi brat,

Na póstelji ubožni je mutasti bolník —
S popotnico približa se mu izpovedník.

„Oj, oča moj čestiti, poslušajte me zdaj! . . .“
Čuj! govorí li mutec? . . . godí se čudo — kaj!
Ni bil li v samostanu nad sedem dolgih let?
I zdaj zná govoriti, kar mogel ní popred!

S počasno govorico si olajšuje vest,
O dneh življenja burnih, — oj, dolga je povest!
Povest o škofu svetem, Stanislav mu ime,
Ki z mečem on je někdaj prebódel mu srce . . .

In ko je na Osojah napóčil tretji zor,
Mrtvaške pesni v cerkvi menihov pel je zbor,
Na sredi cerkve v krsti je hlapec némi spal,
Za njega v plašči črnem opát je mašo bral;

Pel mašo oča Tenho in molil je tako:
„Naj pride njega duša, o Bog, tja gor v nebó!
Glej, delal je pokoro naš nemí samotár,
Naš Bóleslav kralj poljski, — zavréči ga nikár!“

Gorazd.

Slepemu dekletu.

Vzpoladi cvet ne klije ti,
Ne diči v zôrni te mladosti
In tudi solnčni žar v svetlosti,
Deklè mladó, ne sije ti!
Le črna noč, le mrák noči
Pokriva ti lepé oči.

Veselja ubóžica ne znaš
In tudi ne doslej trpljenja,
Saj malo, malo le življenja,
Deklétce, za seboj imaš.
A sam Bog vé, a sam Bog vé
Kaj čas prikriva še za té!

Pred sábo gledaš tu srpó,
Po drevji ptiči žvrgolé ti,
In v miru in v samôti sveti
Odmeva pesen jim lepó . . .
Ti smeješ se sladkó, deklè,
In živo bolj okó ti zrè?

O, morda v duhu vender le
Dvigújejo lepó se slike
Svetlôbe pólne, polne dike,
In živo pred tebój stojé . . .
Le sanjaj, sanjaj v zlati maj,
Le milo se, sladko smehljaj!

V nebesih góri vlada Bog
In náte zrè skrbnó in milo —
O naj z neskônčno svôjo silo
Varúje jada te, nadlog,
Ki brez vodníka tu stojiš,
Postavljená v življenja piš!

—b—.

